

tægter, „at der ikke hdes Pengehjælp eller kun en mindre Pengehjælp til tvindelige Medlemmer“ o. s. v., følger det jo af sig selv, at naar Vædringsforslaget under Nr. 35 giver en Sygekasse Afgang til kun at hde Pengehjælp, gaar det ikke an i Nr. 1 under § 16 at give Afgang til, at der til visse Medlemmer slet ikke hdes Pengehjælp. Det refererer sig til en Affattelse af Lovent som forudsætter Vægehjælp foruden Pengehjælp. Jeg gør denne Bemærkning, fordi altsaa 1ste Linie af Nr. 1 bør omredigeres mellem 2den og 3de Behandling. — Vædringsforslaget under Nr. 37 behøver næppe hllers nogen nærmere Omtale. Det gaar ud paa at indskrænke Sygekassernes Forpligtelse, der efter Lovforslaget var udstrakt til 26 Uger, til det halve, idet det er det almindelige i alt Fald paa Landet og vistnok de fleste Steder i Købstæderne, at den som fast Regel ikke gaar ud over 13 Uger, medens der som oftest er lagt i Sygekassebestyrelsens Magt en vis Mynlighed til undtagelsesvis at kunne strække Sygehjælpen ogsaa noget længere end de 13 Uger. Men Forslaget her gaar altsaa kun ud paa at Sygekasserne skulle understøtte den syge i mindst 13 Uger; ville de hde mere, er det selvfølgelig frit. Vædringsforslagene under Nr. 39 og 40 have kun ringe Betydning. De ville ogsaa let forstaaes ved at sammenlignes med de paagældende Paragraffer. — Vædringsforslaget under Nr. 41 gaar ud paa at bestemme Forholdet til en eventuel Lov om Ulykkesforsikring for Arbejdere. Det er jo ogsaa let forstaaeligt, at naar Regeringsforslaget bestemmer det Tidstrum, hvori der tilkommer en efter en Ulykkesforsikringslov forsikret Arbejder Penge af Sygekassen, til 26 Uger, saa kommer det af, at der i Regeringsforslaget om Ulykkesforsikring staaar 26 Uger som den Tid, i hvilken han ikke modtager Ulykkesforsikring. Det er jo imidlertid et Stridsspørgsmaal under Behandlingen af denne Lov, hvilken Tidsgrense der vil blive indsat, og man behøver jo ikke her at sige andet, end at Pengehjælpen af Sygekassen naturligvis bortfalder fra det Tidspunkt af, da Ulykkesforsikringen træder i Virksomhed.

Jeg kommer saa endelig til den ny § 20 — de øvrige Vædringsforslag behøver jeg næppe at nævne. Vædringsforslaget under Nr. 44 om en ny § 20 gaar, som jeg alt for lidt siden nævnte, ud paa at støtte den frivillige Udvikling, som Sygekasserne nu ere i, i Retning af at tilvejebringe Samarbejde for større Kreise. Man har ment — og det er Udvalget enigt — at denne Udvikling, denne Bestræbelse fra Sygekasserne

efter at naa til et godt og loyalt Samarbejde spiller den allerstørste Rolle, og jeg kan sige til, at den er vist nok en Uværbetingelse for hele den Sags Fremme. Naar der nu indføres denne ny Institution, en Sygekasseinspektør, saa forekommer det Udvalget, at det vilde være naturligt allerede ved Loven at give denne Mand den Opgave at blive Leder for Sygekassebevægelsen her i Landet, saaledes at Formalet var at føre Sagen videre netop i det Spor, hvori den nu er staaet ind. Vædringsforslaget under Nr. 44 gaar derfor ud paa at organisere Sygekassernes Marsmøde, saaledes som de enkelte sammensluttede Foreninger allerede nu have det, at bestemme Marsmødets Mynlighed inden for en vis Grænse, at stille sin Opgave for denne Organisations Virksomhed først og fremmest fælles Regler og allernærmest Tilvejebringelse af Overtillingsregler, for saa vidt Loven ikke bestemmer noget saadant, endvidere Tilvejebringelse af Mønsterbedtægter, ikke saaledes at forstaa, at der skulde bestemmes en Bedtægt, som forpligtede Sygekasserne til ubetinget at iføre sig den samme Uniform overalt, men Tilvejebringelse af en Mønsterbedtægt, en Normalbedtægt, som kunde være Mønster for Foreningerne i deres Virksomhed, hvilket vistnok ogsaa vilde være et vigtigt Fremskridt, og til Slut, men ikke mindst vigtigt, Tilvejebringelse af Genforsikringsforeninger. Det er en Klage, som lyder alle Vegne fra, at Sygekasserne have et for lille Reserverfond til at staa i den Risiko, som Sygekasserne jo have overmaade vanskeligt ved overhovedet at beregne, langt mindre kunne sikre sig imod. Tilvejebringelsen af et saadant Reserverfond er meget svær at faa i Stand, og have de til Liden erhvervet sig et lille Reserverfond, kommer der en eller anden Epidem, og saa gaar det sløjten for dem igen. I dette Ojeblik for Eksempel lide Sygekasserne overordentligt ved Influenza-Epidemien, og det i en saadan Grad, at det vist ikke er for meget at sige, at største Parten af Sygekasserne har Underballance i dette Ojeblik. Der klages ganske overordentligt, og Tidspunktet vil være ganske overordentlig velvalgt til at komme med en Støtte fra det offentlige, thi den kommer paa et fornødent Sted. Men naar det er saa særdeles vanskeligt for en Sygekasse foruden at tilfredsstille det daglige Krad tillige at faa istandbragt et Reserverfond, saa er den naturlige Vej til at sikre sig dette, at man hjælpes ad ved forenede Kræfter. De Foreninger, som ikke selv ere fuldt i Stand til at overse deres Forpligtelser, kunne genforsikre enten hele deres Risiko eller en større eller mindre